

KLAGEVISA ÖVER DENNA TORRA OCH KALLA VÅR

Den gamla dagvisans melodi

En torr och kall vår gör som-ma-ren kort och
 vin-te-rens fö-da för-dri-ver. Gud hjäl-pe, som
 rar, se vå-ren går bort och li-ten
 gläd-je oss gi-ver! Sol var-ma, för-bar-ma hos
 väd-ret torr; nu köl-den som-ma-ren ri-ver.

Gott majeregn giv, låt dugga tätt ner,
 låt varm dagg örternas fukta.
 Oss torkan bortdriv, låt frosten ej mer
 de spåda blomsteren tukta.
 Var nådig, var nådig
 för dem jag ber
 som Herran tjäna och frukta.

Giv glädje och tröst, låt lärkan ej dö,
 låt leva sommarens svala.
 Hugsvala vart bröst på Sveriges ö,
 som nu månd' sorgeligt tala.
 Giv sommar, giv blommer,
 giv gott grönt hö,
 låt göken ropa och gala.

Gör dagen oss lång, gör natten oss klar,
 låt duggregn varma nerfalla.
 Och locka till sång den fågel som har
 tyst varit vinteren kalla.
 Låt klinga, låt springa
 mångt hjon, mångt par,
 låt fröjdas människor alla.

Ja, ljuvliga sol, du fattig mans vän,
 som ditt sken ingen vill spara,
 lys uppå vårt bol med sommar igen,
 låt köld och torka bortfara.
 Nu längta, nu trängta
 kvinnor och män
 att gå i solskenet klara.

Låt gräset bli blött och blomsteren skön,
 låt dansa lilla lekatten.
 Låt fläktan oss sött vitt ut på sjön,
 låt skönt vår blåsa på hatten.
 På ången giv sängen
 i gräset grön
 åt dem som färdas om natten.

Lars Wivallius